

Najavljujući drugi po redu Međunarodni sajam konjarstva Horsevill, u okviru jesenjeg, 44. Novosadskog sajma LORIST, povorka plemenitih životinja i po mnogima najboljeg čovekovog prijatelja – konja, prodefilovala je gradskim ulicama. Na čelu povorke, koju su činile konjanici, čeze, fijakeri i paradne zaprege, nalazile su se dve gracije, Jelene Dimitrijević na konju Poko Bueno Koko, i Lucija Kostić na kobili Patris. Na centralnom gradskom trgu, prikazale su deo veština paralelnog Western i dresurnog jahanja na opšte oduševljenje prisutnih građana, koji su se u rekordnom roku okupili da pozdrave, pre svega gest organizatora Horsevill-a koji su u želji i naumu da ta divna stvorenja približe Novosađanima, u potpunosti ispunili.

Iskusnija, Lucija Kostić, trener i takmičar KK „Policajac“ iz Beograda, jahala je kobilu Patris u vlasništvu Jelene Dimitrijević, dok je Jelena Dimitrijević, članica KK „Impuls plus“ iz Barajeva, Beograd, jahala Poko Bueno Koko-a. Oni su svoju jahačku veštinu te neke delove dresure pokušale da prezentuju građanima na Trgu slobode, i na taj način doprinesu svečanijoj ceremoniji otvaranja Horsevill-a.

Jelena Dimitrijević bavi se preponskim jahanjem, dresurom i u poslednje vreme Western jahanjem. Prelepa i atraktivna, i u sedlu i van njega, kaže da konje voli od kada zna za sebe. O njenom kaubojskom stajlingu i onim čime se trenutno bavi, rekla nam je u kratkom razgovoru:

-U svetu je western jahanje veliki hit. Do nas je došlo u poslednjih godinu dve dana i imamo dva tri kluba u zemlji koja se bave isključivo Western jahanjem ili Reininog-om, kako se to drugačije zove, i postaje sve populjnije.

-Konkretna razlika između klasičnog i Western jahanja je u tome da kod klasičnog načina jahač konstantno drži i vodi konja u željenoj radnji, dok kod Western, jahač daje samo signal za željenu radnju koju konj samostalno izvodi. U Western jahanju kod nas još uvek nema takmičenja, tako da ako neko želi da se takmiči mora da putuje u inostranstvo.

Od kada se rodila samo o konjima pričam. Prvo sam zavolela konje, a posle sam počela i da ih kupujem. I sada imam damu Patris, uvezenu iz Holandije, za prepone i za dresuru i imam još jednog mladog konja.

-Mesto Srbije svetu što se tiče konjčkog sporta je ništavno. Konjički sport je skup sport i zahteva maksimalno angažovanja vlasnika, dresera, i svi drugih neophodnih da bi se jedno grlo pripremilo za vrhunske rezultate, a mi smo daleko od svega toga.

Sve ovo bi se moglo protumačiti, da Novosađani izuzetno vole konje, i da bi im bilo draga da konji čine veći deo života grada i njegovi građana nego do sada.

A kako Novi Sad ispunjava želje svojih građana? Kako čelnici grada tumače slike sa novosadskog trga, zadržane građane, velelepni prizor konja i ljudi, koji se sa ulica sele u sajamsku Zelenu arenu a ulice grada ostavljaju beživotno prazne? Ovakve slike ponavljaju se do u nedogled.

Nekoliko novosadskih konjičkih klubova KK Petraš, KK Hipos, Novi Sad, KK Jastreb - Salas 137, KK Graničar, samo su oaze u kojima se neguje ova plemenita veština. U svetu, konji se u

velikoj meri koriste i u humane svrhe kod dece sa posebnim potrebama, mada je humanist svaki vid druženja sa njima. Siromaštvo nije izgovor.

Identitet vojvodanskih gradova ostao je zabeležen samo u pesmama, koje se i danas rado pevaju ali niko ne govori o njihovoj sadržini. A storogradske, tamburaške, naše pesme pevaju o konjima, o fijakerima, o nama koji smo se njima vozikali, uživali i bećarili se.

Poslednji novosadski fijakerista Janika, sa svojim fijakerom otišao je u penziju još davne 1986. godine, a sa njim je isčezao i fijaker, obeležje grada. Bila je u Novom Sadu i velika radionaica koja je proizvodila petnaestak tipova fijakera.

Zapravo, fijeker je postao simbol romantike i prošlih vremena onda kad je nestao iz svakodnevnog života grada. I danas se širom sveta mogu videti nalickani fijakeri, kočije i čeze koje voze turiste. No, to ipak nisu oni naši gradski, vojvodanski fijakeri sa kudeljnim pokrovcem na leđima konja dok se čeka na stanici, fijakeristom sa šubarom koji neće nikada previše požurivati svog konja, ma koliko se mušteriji žurilo.

Novosađani se danas sa setom sećaju fijakera koji u redu stoje ispred stare železničke stanice, svatova i lumpovanja veseljaka koje su fijakeri zajedno sa tamburašima i begarošom vozili ulicama dok "konj ne lipše ili i poslednja žica pukne".

Velika je šteta što ih više nema u Novom Sadu. Možda bi neko mogao pokrenuti akciju za vraćanje ovog divnog vojvodanskog običaja, makar samo po Dunavskom parku. Ako ih imaju Njuyorčani, Bečlje i ko još ne, zašto su proterani sa naših ulica, kada su fijakeri naš, vojvodanski izum? Možda bi se na taj način i naša deca, naš podmladak približio realnijem životu koji čine ljudi i životinje i još po neko, a nikako samo ljudi.

[Više slika sa defilea konja ulicama Novog Sada, možete videti ovdje.](#)